

Cái Nón Sắt

"Nón Sắt" được chế tác thành nón bảo hiểm, bày bán trên đường phố Sài Gòn.

Thời gian gần đây, ở Sài Gòn và nhiều tỉnh thành khác, có nhiều người miền Bắc, trở nên mê... nón lính. Mê nón lính ở đây là "mê nón sắt". Kế bên nhà chúng tôi là một ông hàng xóm, tuổi đời chừng bốn mươi lăm, ông này làm nghề giao nước bình (dân Sài Gòn ngày nay hầu hết đều mua nước uống gọi là "nước tinh khiết," đựng trong những cái bình 20 lít), ông ta có cái nón lính, thứ nón bằng cát-tông cứng lót dưới nón sắt của binh sĩ VNCH.

Trong cái nón sắt của anh mặt trời vẫn còn đó ban ngày và ban đêm mặt trăng hoặc muôn muôn triệu triệu vì sao vẫn còn đó

Nhìn cái nón ông mà thấy ham, vì có màu nâu gỗ, bóng ngời ngời, bóng như thoa mỡ, tới mức lộ cả từng đường vân sọc. Ông quý cái nón này lắm, hỏi cứ sự vì sao, ông không nói. Chỉ biết từ khi nhà nước bắt đội nón bảo hiểm khi sử dụng xe máy thì ông đem ra đội hàng ngày. Có lẽ ông là một trong những người đầu tiên ở Sài Gòn tạo một đội nón lính thay vì phải đội các loại nón bảo hiểm kém chất lượng (nón cối bộ đội) được bày bán đầy đường, đầy tiệm.

Bằng một thời gian, chúng tôi không thấy ông đội nữa, hỏi ra thì biết bị... mất cắp. Ông nói: "*Tiếc đứt ruột anh ơi! Thời giá cái nón tui lúc đó khoảng một triệu chưa chắc mua được, nhưng chuyện không phải vì tiền. Nếu bây giờ phải chuộc hai, ba triệu tôi cũng chuộc cái nón đó.*" Chúng tôi không tò mò hỏi về giá trị kỷ niệm của cái nón, bởi ai cũng biết, hầu hết người Sài Gòn cố cựu đều có những kỷ niệm sâu sắc với những người lính VNCH.

Ngày nay, chỉ cần đi một đoạn trên đường gần nhà thờ ngã sáu Phú Đồng là thấy rất nhiều xe bán nón lính. Các xe này phần lớn vừa bán nón vừa làm nghề bọc nhựa giấy tờ cá nhân. Người bán thường là dân nhập cư từ các tỉnh phía Bắc vào.

Một hôm chúng tôi ghé vào hỏi thì họ cho biết nón lính ở đây có hai loại; loại nón của lính VNCH còn tốt giá mắc hơn nón lính đưa về từ Campuchia và Thái. Hỏi vì sao lại mắc hơn cả đôi ba trăm ngàn, họ nói: “Tâm tuổi bác thì biết giá trị của cái nón này rồi, thế mà còn đi hỏi làm gì. Nón ‘lính ngự’ bây giờ là kỷ vật đấy nhá. Săn tìm khó lắm mà lại cực tốt, cực đẹp nhá, ai cũng thích”

Ở Cần Đước-Long An, chúng tôi có quen một anh nông dân. Hôm anh lên Sài Gòn, ghé nhà chúng tôi, tay cứ cặp cái nón lính bằng sắt. Lúc xong việc, bỗng anh hỏi: “Biết chỗ nào bọc vải lính, bọc lưới nón sắt thì chỉ giúp.” Thì ra: “Tui đi ăn giỗ, thấy trong xó chuồng gà của nhà người bạn còn cái nón sắt thì hỏi mua. Bạn tui nói, cái nón này có lúc nó chỉ để đậy cua đồng nấu canh, rồi anh cho luôn không lấy tiền.” Đúng là anh nông dân này đội cái nón sắt lên trông đẹp và oai hơn hẳn. Nhưng cái nón dù được chà giấy nhám rất kỹ vẫn còn sét xẹt lại nặng trĩu, đội mỗi cổ muốn chết. Anh nói: “Kệ, đội để nhớ ông già tui. Ông đi lính chết hồi năm 74. Ông cứ chỉ giùm tui chỗ bọc lại bao nhiêu tiền tui cũng làm.”

Người ta không mê nón lính theo kiểu thời trang nhất thời, cũng không giống như kiểu mê đồ cổ, đồ xưa. Nón lính mà họ sắm được họ đội hàng ngày, tuy là nón cũ có khi đã có tuổi đời phải đến năm, sáu mươi năm, có khi bị lãng quên ở một xó nào đó rồi tự nhiên được thích, được mê.